

8. ОЦІНКА РУКОПISУ Т.ЛЕВЧЕНКО ПРО ЕПОХУ МАЙТРЕЙІ

Лист Посланниці Божественної Ієрархії Землі ЛЕВЧЕНКО Т.А

Шановна Тамаро Андріївно!

Читаєш Ваш рукопис «Епоха Майтрейї» і вражаєшся тому, як працює на вигадку Ваша фантазія. То Ви повідомляєте про прихід якогось Вогню на Землю у своєму твориві «Вогонь біля порогу». Тепер Ви повідомляєте про прихід Шамбали до людей. Якщо для Вас все те є істиною, то втішайтеся нею. Для нас же, оцінюючи і минулі роки, і нинішній стан людства все написане Вами є вигадкою не відомо з якою метою створеною. Якщо Ви так гадаєте, то радимо залишатися при своїй думці і не прагнути вводити у свій світ фантазії інших. Можна лише подякувати Вам за турботу про ближнього і застереження його від можливої (з Ваших міркувань) біди. Водночас приходиться шкодувати, що те, до чого має привести світ Майтрейя, не збудеться, а це, як Ви пишете «все богатство страны, вся собственность, вся земля должны быть достоянием всего народа, а не отдельных лиц. Роскошь будет запрещена. Банки, зарабатывающие деньги на деньгах, будут реорганизованы, с пяницами, наркоманами будет проведена жестокая борьба и т.д. Каждый народ будет говорить на своем родном языке и обязан будет изучать мировой общенародный язык ВОЯМО (останній, за Вашим текстом, нібито уже творить в Україні якась Т.Н.Гук).

То ж залишайтеся щасливою у світі своєї фантазії. Ми її не сприймаємо.

*Керівник Відділення релігієзнавства ІФ НАНУ
проф.А.КОЛОДНИЙ*

9. ЮВІЛЕЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ ПАМ'ЯТІ ІВАНА ОГІЄНКА (МИТРОПОЛИТА ІЛАРІОНА)

Ювілейний захід відбувся 15 січня в Києві у Відділенні релігієзнавства. Декілька інституцій – Всеукраїнське товариство «Просвіта», Національна академія наук України (Інститут філософії ім.Г.С.Сковороди), Кам'янець-Подільський національний університет ім. Івана Огієнка - зібрали когорту відданих огієнкознавчим темам вчених, краєзнавців, журналістів з метою урочистого завершення Огієнківського ювілею - 130-річчя з дня народження цієї славетної людини і 40-річчя з дня її упокоєння. День народження Івана Огієнка, який припадає на 15 січня, в Україні відзначається з початку 90-х років ХХ ст., коли ім'я видатного діяча українського національно руху викреслили із списку заборонених в Україні імен: Огієнко (митрополит Іларіон) вернувся до свого народу, увірвавшись у вир відроджувальних

духовних і релігійних процесів. Всі ці роки державної незалежності огієнкознавці, досліджуючи багатогранну діяльність митрополита, його надзвичайно плідну творчість з питань рідної мови, історії друкарства, історії монастирів, дохристиянських вірувань українського народу, національної церкви, освіти і виховання, богослужбових книг, а головне – переклад Біблії українською мовою, прагнули тим самим віддати свої захоплення і пошану великому українцеві, відомому вченому, талановитому письменнику, послідовному українському державо- і церковотворцю, справжньому правоправному християнину.

Конференція «Творча спадщина Івана Огієнка (митрополита Іларіона) в контексті сучасних українських реалій» надихнула з півсотні науковців черговий раз звернутися до цієї величної постаті в нашій історії. Здавалося б про Огієнка вже все відомо, всі його книги і архіви опрацьовані, всі спогади про нього зібрані, всі ідеї відрефлексовані. Але учасники конференції черговий раз переконалися, наскільки сьогодні Іван Огієнко є сучасним і затребуваним українським суспільством. В своїх виступах, повні тексти яких опубліковані у виданій до конференції і приуроченій ювілею «Іван Огієнко (митрополит Іларіон) – патріот, вчений, богослов» (К., 2012. – 214 с.), науковці згадали не тільки тернистий життєвий шлях Огієнка, про що розповіли його земляки з Житомирщини, але й поринули у спогади про початки огієнкознавства, про перші конференції, про створення Музею Івана Огієнка в Брусиліві, Центру Огієнкознавства в Кам'янець-Подільському, про передруки відомих праць митрополита, про створення Всеукраїнського товариства Івана Огієнка (голова Євгенія Сохацька) і Фундації імені митрополита Іларіона (голова проф. Микола Тимошик).

Зацікавлена розмова велася навколо важливих теоретичних і практичних питань, зніційованих творчістю митрополита. Зоврема, актуальними постали розроблені Огієнком проблеми ідентифікації Українського православ'я (проф. О.Саган), зв'язку мови з національним характером церкви (проф. А.Колодний), розвитку і перспектив богословської думки в Україні (проф. Д.Степовик), людини у світобаченні та ідеології митрополита (доктор Ст.Ярмусь), шляхи розвитку міжконфесійного діалогу і роль єрархів церков в його успіху (проф. Л.Филипович), багатства духовнокультурного універсуму митрополита (проф. Є.Сохацька), національної безпеки (проф. С.Здіорук), єдності українського народу, його соборності і державності (проф.М.Тимошик), мови як виконання рідномовних обов'язків (проф. В.Шевченко), творення національної культури православним чернецтвом (проф. В.Климов), значимість дохристиянських вірувань (канд.ф.н. Д.Базик) та ін. Про інші теми обговорення дає уяву програма конференції.

З бодем учасники конференції відзначили падіння інтересу до такої знакової фігури в нашій історії, як Іван Огієнко. Згадалося про чисельних лауреатів Огієнківської премії, які забули про обов'язок пропагувати спадщину Огієнка, підтримувати пам'ять про нього. М.Тимошик розказав про

труднощі, які виникають з публікаціями праць Івана Огієнка, що замість загальнодержавного зацікавлення у поширенні наукових знань про українську мову, про історію народу, про його віру і церкву, ці видання стають можливими, навіть такими малими тиражами, завдяки свідомим спонсорам, власним заощадженням. Є.Сохацька стурбована погіршенням статусу Центру Огієнкознавства, щорічними труднощами в організації Огієнківських читань в К-ПУ і виданні збірника матеріалів. Важко даються ініціативи увічнення пам'яті Івана Огієнка у назвах вулиць, шкіл, училищ. Досі відсутні пам'ятники великому митрополитові в Києві, Житомирі, інших містах, з якими пов'язана життєдіяльність Огієнка.

Але найприкрішим є намагання деяких «істориків» і посадовців очернити ім'я Івана Огієнка, «віднайти» документи, які плондрують його ім'я. Дивно, що серед цих «борців за правду» є зневірені українці, державні діячі, що грають в чужі ворота. Певно, комусь не дає спокою слава цієї людини, масштаб цієї особистості. Не зрозуміла і політика канадської православної церкви, яку тривалий час очолював митрополит. Вона нібито боїться, перебуваючи зараз в юрисдикції Константинопольського патріархата, здатися грекам, що засуджують етнофілізм, задуже українською і патріотичною. Іванові Огієнкові вистачило мудрості і православної сміливості визнати значимість дохристиянських вірувань свого народу, а православні українці Канади бояться свого митрополита.

Конференція стала добрячим струсом для тих, хто шанує, але, можливо, не в повну силу, митрополита Іларіона, ідеолога Українського Православ'я, будівничого національної Церкви тут, в Україні, захисника української мови і великого мрійника-надійника незалежності Української держави і щастя її народу. Сьогодні це робити не легко, без державної підтримки. Усвідомлюючи те, що Огієнко малоцікавий для нинішнього державного апарату, учасники конференції зішлися на тому, що саме вони мають сприяти перетворенню цієї постаті на об'єднуючий фактор українського відродження.

Останньою завершальною акцією року Івана Огієнка буде зустріч-презентація серії книг Івана Огієнка (вже 15), виданої Фондацією Івана Огієнка за ініціативи його голови професора Тимошика, яка відбудеться 17 січня 2013 року на батьківщині великого митрополита.

В жвавому обговоренні на конференції були складені рекомендації щодо актуалізації життя і діяльності Івана Огієнка, пропаганди його ідей і проектів, які ще не вповні реалізовані, але які сприятимуть формуванню справжньої української держави, в якій житимуть гідні українці.

Хто потребує такого майбутнього – приєднуйтесь.

Проф. Людмила Филипович